

เมื่อบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังทำให้การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดอีกต่อไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒ วรรคสอง บทบัญญัติดังกล่าวจะกระทบถึงคำพิพากษาถึงที่สุด ที่ให้รับของกลางหรือไม่

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒ วรรคสอง บัญญัติว่า “ถ้าตามบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง การกระทำเช่นนั้นไม่เป็นความผิดต่อไป ให้ผู้ที่ได้กระทำการนั้นพ้นจากการเป็นผู้กระทำความผิด และถ้าได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษแล้ว ก็ให้ถือว่าผู้นั้นไม่เคยต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดนั้น ถ้ารับโทษอยู่ก็ให้การลงโทษนั้นสิ้นสุดลง” บทบัญญัตินี้ดังกล่าวมีผลทำให้จำเลยพ้นจากการเป็นผู้กระทำความผิดและไม่ต้องรับโทษจำคุกอีกต่อไปเท่านั้น ไม่กระทบถึงคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลชั้นต้นที่ให้รับไม้พะยุงของกลางซึ่งขณะเกิดเหตุเป็นไม้หวงห้ามที่จำเลยกับพวกร่วมกันครอบครองไว้เป็นความผิด ทั้งเมื่อศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาให้รับไม้พะยุงของกลางแล้ว ไม้พะยุงของกลางย่อมตกเป็นของแผ่นดิน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕ ดังนั้น ผู้ร้องจึงไม่มีสิทธิขอคืนไม้พะยุงของกลางได้ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๐๖๑/๒๕๖๕ ประชุมใหญ่)

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

สิงหาคม ๒๕๖๖